

Blåt vælded lys frem

Tekst: Lisbeth Smedegaard Andersen
Musik: John Frandsen, 2006

Blåt væl - ded lys frem bag sky - ers skred, rør - te vor
Det barn, der so - ver ved mø - ders bryst, er dog det
Han knyt - ter syv - stjer - nens strå - le - bånd, åb - ner dog

jord midt i ti - dens strøm - me, svøb - te en flig af Guds e - vig -
ord, hvor - ved al - ting skab - tes: eng - le - nes glæ - de, Guds ø - je -
var - somt de blin - des øj - ne. Him - mel og jord i den sam - me

hed som blan - ke knop - skæl om vin - ter - drøm - me. Skær - mer her - ne - de
lyst, men - ne - skers liv, her hvor liv for - tab - tes. Han er her - ne - de
hånd; sand - he - dens lys midt blandt vo - re løg - ne. Er selv her - ne - de

Guds - ri - gets glæ - de sår - bart til ste - de i tro og håb.
Guds - ri - gets glæ - de ny - født til ste - de i tro og håb.
Guds - ri - gets glæ - de syn - ligt til ste - de i tro og håb.

Sort knejser korset på udbrændt jord,
afslører mørket bag løgnens maske.
Døden blev støv for Dit påskeord -
livstræet skyder af sten og aske.
Breder hernede
Gudsrigets glæde
lysfyldt til stede
i tro og håb.

Herre, du kom for at leve her,
række din hånd til de små og svage.
Løvspring forjættes i håbets træer,
når dine ord bærer julens dage.
Skaber hernede
Gudsrigets glæde
evigt til stede
i tro og håb.